

vydání peněz, jež Václav V. měl při sobě a zmocnění se cukrovinek, nebylo tu podkladu pro navrženou eventuální otázku na vydírání.

Čís. 1049.

K pojmu spolupachatelství. Okolnost, že každý z více spolupachatelů sledoval protizákonnou činností svůj účel vlastní a zvláštní, zejména, že se nechtěl s ostatními ani dělit o užitek, který z činu plyne jemu, ani účastnit se na užítku, který z činu plyne ostatním, nevylučuje, že úmysl, směřující ku protizákonné činnosti, nebyl všem společný.

Zmatečnosti dle čís. 10 § 281 tr. ř. nelze se dovolávat proto, že nalézací soud při činu, který správně jest již posuzován jako trestný čin určitého druhu, neuznal neprávem další důvod, který kvalifikuje čin jako trestný čin téhož druhu a téže trestnosti.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1922, Kr I 1387/21).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 31. října 1921, pokud jím byl obžalovaný Josef P. uznán vinným přečinem dle § 8 tr. zák. a § 2 b.) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., vyhověl jí však, pokud byli ostatní obžalovaní uznáni vinnými pouze přestupkem dle § 2 a) téhož zák., napadený rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody :

Obžaloba kladla všem obžalovaným za vinu, že se vědomě pokusili ve vzájemném dorozumění dopravit vejce v ceně, 500 K převyšující, bez potřebného povolení do ciziny; nalézací soud uznal obžalovaného Josefa P.—a, který byl již dříve pro přestupek spoluviny na podloudném vývozu trestán, vinným přečinem dle § 8 tr. zák., § 2 čís. 1 lit b) zákona o podloudném vývozu a ostatní obžalované uznal vinnými přestupkem dle § 2 lit. a) zákona o podloudném vývozu. V rozhodovacích důvodech uvádí nalézací soud jednak, že vědomé spolupůsobení všech obžalovaných které by bylo opodstatněno nákupem a prodejem zboží na společný účet, nevyšlo průvodním řízením nikterak na jevo a že proto muselo býti uvěřeno zodpovídání se obžalovaných, kteří vědomé spolupůsobení všech popírají, jednak že úmysl jednotlivých obžalovaných směřoval k tomu, by dopravili přes hranici jen tolik zboží, kolik každý obžalovaný měl u sebe a že tak učinil každý na vlastní účet. Právem napadá stížnost veřejného obžalobce dle čís. 10 § 281 tr. ř. tyto důvody jako právně mylné. Požadavek vědomého, týmž úmyslem neseného spolupůsobení, jaké vyhledává pojem spolupachatelství, dlužno obmeziti na ono jednání, jímž se uskutečňuje skutková podstata, kterou zákon pro ten který čin trestný požaduje. Není potřebí, by společné protizákonné jednání dalo se na společný účet všech spolupachatelů. Že každý z několika spolupachatelů sledoval protizákonnou činností svůj účel vlastní a zvláštní, zejména že se nechtěl s ostatními ani dělit o užitek, který z činu plyne jemu, ani účastnit se

na užitku, který z činu plyne ostatním, nevylučuje, že úmysl, směřující ku protizákonné činnosti, byl všem společný, že o této činnosti se dorozuměli a že spáchali trestný čin ve vzájemném dorozumění. Nálezací soud používá proto proto zákona nesprávně, pokud jde o pojem spolupachatelství a v důsledku toho zodpovědnost obžalovaných za veškerý výsledek činnosti všech obžalovaných, tedy v tomto případě za cenu všech vajec všemi obžalovanými vyvážených, z toho důvodu, že tu nebylo nákupu a prodeje na společný účet. Rozhodným bylo naopak pouze, zda obžalovaní při neoprávněném dopravování zboží přes hranice jednali společně ve vědomém, třebaž teprve na místě činu a třebaž mlčky nastalém vzájemném dorozumění. Třebaže ten který obžalovaný dopravoval vejce, jím na vlastní účet koupené, sám přes hranice za účelem, aby je za hranicemi zcizil na vlastní účet, mohlo tu býti přece vzájemné dorozumění všech v tom smyslu, že jeden každý z obžalovaných, jsa činným v prvé řadě v zájmu vlastním, napomáhal zároveň činnosti ostatních za tímž cílem se nesoucí, že, věda, že tito stejně i v jeho zájmu jednají a že v případě přistižení okolnost, že pohraniční stráž bude zaměstnána zadržením anebo stíháním některých z obžalovaných, umožní útěk ostatním. Následkem nesprávného názoru, shora vytčeného, neuvažoval nálezací soud o tom zdali je tu vědomé, tímž úmyslem se nesoucí spolupůsobení všech obžalovaných při společném dopravování vajec přes hranice ve správném smyslu shora naznačeném, ačkoliv k tomu poukazovaly výsledky hlavního přelíčení, zejména okolnost, že sedm obžalovaných, bydlících v téže obci, ještě s jinými pachateli, celkem asi 15 osob, šlo směrem ku hranicím na téže cestě, nesouce zboží téhož druhu v neobvyklou hodinu noční. Případné zjištění tohoto spolupachatelství při nejmenším sedmi obžalovaných poukazovalo by ve spojení s cenou vajec, jimi všemi nesených, ke skutkové podstatě přečinu podloudného vývozu dle § 2 čís. 1 lit. b) zmíněného zákona. Pokud jde o obžalovaného Josefa P—a, je stížnost ovšem neodůvodněna. Tento obžalovaný byl nálezacím soudem již správně uznán vinným přečinem, ježto byl pro podloudný vývoz již jednou trestán. Uplatňování důvodů zmatečnosti čís. 5 a čís. 7 směřuje věcně jen k dolíčení, že tento přečin je dán i pro úhrnnou cenu vajec, všemi obžalovanými jako spolupachateli vyvážených, kdežto zmatek dle čís. 10 předpokládá, že skutek byl posuzován dle zákona, který na něj se nevztahuje, takže se ho nelze dovolati proto, že nálezací soud při činu, který správně jest již posuzován jako trestný čin určitého druhu, neuznal neprávem další důvod, který kvalifikuje čin jako trestný čin téhož druhu a stejně trestný.

Čís. 1050.

Prísahu vylučuje pouze intensivní nepřátelství svědkovo, pouhý napjatý poměr k obžalovanému nestačí.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, Kr I 1284/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto, porotního soudu v Mostě ze dne 21. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy dle § 134 a 135 čís. 1 tr. zák.